

Wat doe je overdag?

Arne Lievens

'Er was telefoon voor jou. Van een regisseur, ik kon zijn naam niet verstaan. Hij sprak over een productie tijdens de komende zomer, met veel toeters en bellen. Hij belt overmorgen terug!' Dat was het eerste wat ik van onder de douche te horen kreeg over een voorstelling die inderdaad zou uitgroeien tot een gigantisch multimediaal openluchtspektakel.

'Waarom overmorgen pas?' vroeg ik me ongeduldig af. Voorlopig moest ik het stellen met de wetenschap dat iemand ergens op een bepaald ogenblik iets groots met veel licht gerealiseerd wilde zien.

Twee dagen later, het telefoontje. Regisseur X, productie Y. Wat begon als een heldere uitleg over tekst, locatie, acteurs, dansers, muzikanten enz., eindigde nogal verward in een klaagzang over onvoldoende subsidies, gebrek aan goede technici, onzekerheid over de nodige vergunningen en een gedemotiveerde promotieploeg. 'Maar,' voegde hij er in één adem aan toe, 'ik zou het fantastisch vinden als jij voor dit project het licht wilt maken.' Impulsief zei ik ja.

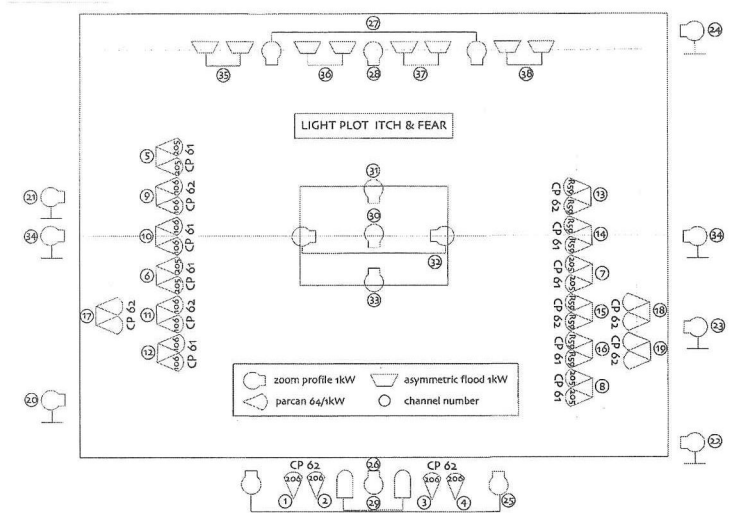
Meestal vraag ik bedenktijd of gebruik ik de smoes dat mijn planning nog niet vastligt en dat ik dus eerst moet checken of ik in de voorgestelde periode vrij ben. Een handige leugen, die bovendien de indruk wekt dat je een héél erg begeerd ontwerper bent. Deze keer echter konden mijn gemengde voorgevoelens mijn enthousiasme niet temperen. Ik wou er stante pede aan beginnen, maar het startsein liet jammer genoeg nog lang op zich wachten. 'Vergeet nooit, mijn jongen, geduld is een schone deugd,' hoorde ik mijn grootmoeders stem troostend door mijn hoofd galmen.

Intussen kon ik wel de locatie verkennen: de ruïnes van een grote, laatmiddeleeuwse abdij, waarvan alleen de muren moeizaam de eeuwen hadden overleefd. Midden in een stuk bos. Ik vond het prachtig. Een hoop beschimmelde stenen en verder niets! Geen elektriciteit, geen leidingwater, geen verwarming, geen vlotte toegangsweg. Alleen varens, véél varens, spinnenwebben en gezonde lucht. Dit zou allesbehalve een makkelijke klus worden. Toch kwamen er meteen enkele embryonale ideeën bij me opborrelen. Ik krabbelde ze zeer professioneel op de achterkant van een oud treinticket, wat me later, tijdens één van de vele brainstormmomenten, behalve wenkbrauwgefrons ook een verrassende schouderklop van de regisseur opleverde. 'Ik doe dat op servetten en bancontactpapiertjes,' fluisterde hij.

We zaten blijkbaar op dezelfde golflengte.

Spotvrij

Op de eerste medewerkersvergaderingen, aan het begin van het productieproces, kwamen het positivisme en de goodwill rijkelijk uit de hemel vallen. Er werd volop nagedacht, overlegd en afgesproken en soms leek het of de ganse meute gezamenlijk op vakantie zou vertrekken. Ik was vooral blij met de hapjes én met de contractuele bevestiging die ik na een hoop gezeur eindelijk op zak had.

Itch & Fear SALVA SANCHIS, DECEMBER 2000

Vanaf toen trok ik regelmatig naar de plek des onheils. Daar was een stevig team wekenlang zoet met het bouwen van de ingewikkelde podiumconstructie annex tribune, die de decorontwerpster bedacht had. Ik probeerde tegelijkertijd alle openingen onder, naast en achter dit gevaarte te reserveren voor het licht. Ook elk voldoende groot gat in de oude dikke muren werd door mij in beslag genomen. Ik had namelijk besloten om de natuurlijke sfeer van de ruïne en haar omgeving zo goed mogelijk intact te laten door geen enkele lichtbron zichtbaar binnen het gezichtsveld van het publiek op te stellen. Naast en achter de tribune vormde dat geen probleem, daar kwamen toch verschillende tien meter hoge torens te staan voor de regie van licht, geluid en video en voor het frontlicht en een pak speciaaltjes. Zolang de mensen echter recht voor zich uit naar het geboden schouwspel keken, moest hun beeld spotvrij zijn.

Dit was nieuw voor mij. Tot dan toe had ik precies het tegenovergestelde gedaan: alles wat met licht te maken had, moest zichtbaar zijn. Soms plaatste ik zelfs statieven met lampen op de scène. Tussen de acteurs, pal op hen gericht. Oorspronkelijk had ik dat een keer gedaan om te zien hoe ze zouden reageren, maar ik vond het uiteindelijk nog mooi ook. En wat de reacties betrof: blijkbaar vielen acteurs beter mee dan ik toen verwachtte!

Een andere belangrijke keuze die ik gaandeweg maakte, was het niet gebruiken van bewegend licht. Ondanks de ruimte die mijn budget hiervoor bood en ondanks de aard van deze voorstelling. Of net dankzij eigenlijk, want tijdens het zoeken naar en tekenen van een basislichtplan realiseerde ik me dat het spectaculaire sowieso overvloedig aanwezig zou zijn. Het geheel kon dus veel beter ondersteund worden door eenvoudige, sterke beelden dan door heen en weer zwierende macho-lichtbundels. Zodoende kregen ook de andere elementen de kans om zich te profileren, waardoor de voorstelling een rijk en evenwichtig evenement kon worden.